

една отъ нашитѣ приказки. Тя била млада, красива мома, отъ знатенъ, голѣмъ родъ, но забележителна между селянитѣ съ голѣмия си мързелъ. По едно време тя се омжила, но и при това положение пакъ си останала мързелива, нищо не работила. Мжжъ ѝ често казвалъ: Жена, трѣбва да работишъ, защото скоро ще оголѣемъ, ще се окжсаме. — Ти не се безпокой! Обаче, въ скоро врѣме думитѣ на мжжа се сбжднали. Дошло време да се жени братъ ѝ. И тѣ били поканени на сватбата, но какъ ще отидатъ? Дрехи нѣмали, нѣмало съ какво да се облѣкатъ. Жената била хитра и до-сѣтлива. Тя намислила следното нѣщо, което съобщила и на мжжа си: Слушай, ти впрегни колата и да тръгнемъ за село, при майка ми. Като дойдемъ до началото на селото, азъ ще остана въ колата, а ти ще отидешъ при майка ми, ще поискашъ нови дрехи за мене и ще ми ги донесешъ, да се облѣка. Мжжътъ се съгласилъ съ нейното предложение. Обаче, като приближили селото, той решилъ да се пошегува малко съ жена си, да ѝ устрой нѣщо, което да я вразуми: спрѣлъ колата и тръгналъ пешъ къмъ селото, а жена му се скрила въ единъ голѣмъ кюпъ въ колата и останала тамъ да чака, докато мжжътъ ѝ донесе новитѣ дрехи. Като стигналъ въ къщата на баба си, бабата веднага го запитала: Де е дъщеря ми? — А, тя не е толкова проста, да дойде сама тукъ. Каза ми, че ще дойде на сватбата, само ако излѣзатъ девери и зълви, съ музика и пѣсни, да я посрещнатъ. Тя чака въ началото на селото да я посрещнатъ тържествено, иначе, нѣма да дойде на сватбата, ще се върне назадъ. — Вижъ, каква била моята дъщеря! Току тѣй не дохожда. Тръгнали всички сватбари, съ тжпани и зурли, съ пѣсни, веселби да посрещатъ сестрата на младоженика. Като чула отдалечъ музика и пѣсни, като видѣла толкова хора да отиватъ къмъ нея, жената изкочила веднага отъ кюпа и хукнала къмъ дома си. Като не я намѣрили въ колата, сватбаритѣ се върнали въ селото и направили сватбата и безъ зълвата. Вечерта, като се върналъ дома си, мжжътъ започналъ да вика жена си, но тя не се обадила. Влѣзълъ вътре, и какво да види? Жена му седнала въ единъ жгълъ на стаята, засрамена, съ хурка и кжделя въ ржка и преде, очи не вдига отъ работата. — Ела, жена, да ядемъ! — Не, каша на рамо! Нѣмамъ време за ядене.

Казвамъ: страшно е положението на съвременнитѣ хора! Защо? Защото, кюпътъ, въ който сж влѣзли, единъ день ще се счупи, и тѣ ще излѣзатъ отъ него голи и засрамени.